

КВАНТОВ ПРЕХОД

**В ИЗПЪЛНЕНИЕ
НА БОЖИЯТА ВОЛЯ Е СИЛАТА
НА ЧОВЕШКАТА ДУША**

www.kvantov-prehod.org

излиза 1 път в месеца

**АБОНАМЕНТНАТА
КАМПАНИЯ за 2019 г. !**

За вестник **КВАНТОВ
ПРЕХОД**
каталожен №618

можете да се абонирате чрез
фирма **▲ "Доби прес" ЕООД**
(тел. 02/963-30-81; 02/963-30-82)
или на сайта www.dobipress.bg

Вестникът ще ви бъде доставен
във Вашия дом или офис по
куриер.

Абонамент
за 3 месеца - 3.00 лв. ;
за 6 месеца - 6.00 лв. ;
за 12 месеца - 12.00 лв.

За контакт: 0887/081 959
E-mail: kvantov_prehod@dir.bg

От Редколегията

Честит юбилей, професоре!

Древните философи са смятали, че хората придобиват зрялост и постигат своя житейски пик на подобна, като Вашата, професоре, годишнина!

Нека това е Вашият връх,
от който да видите обичта на близките
и на много, много верни приятели!

в. Квантов преход

*Професор д.и.н. Андрей Пантев - историк,
дългогодишен преподавател в СУ "Кл. Охридски",
е роден на 26 март 1939 г. в с. Раковица, област
Видин. Преподавал е балканска история в САЩ.
Депутат в 39-то, 40-то и 41-то Народно събрание.*

*Президент е на Българската
асоциация за американистика.*

*Автор е на: над 300 публикации на български,
английски, руски, испански, немски;
около 40 книги, съставител и редактор на
исторически сборници и енциклопедии.*

**141 години
от Освобождението
на България**

„Наш“ ли е Трети март

Проф. Андрей Пантев

В навечерието на Трети март ние преодоляваме комплексите си за историческа вторичност. Наш ли е Трети март или просто резултат от войни между две империи. Обсебени от фактори, причини и последствия в анализиранието на политически събития около нашето Освобождение, ние смятаме емоцията в тях за допълнителен, периферен и не толкова значим фактор. Преобладават геополитика, дипломация, икономика, интереси.

Но невинаги е само това. Възкръсването на българската държава на Трети март, наред с всичко друго, е и триумф на общественото мнение в Европа. България е родена не само с меч, войни и въстания, но и като продукт на това, което днес наричаме Гражданско общество. В това отношение тя е първата държава в Европа, която е създадена и поставена на европейската карта по такъв начин.

Когато в европейската преса и дипломатическа преписка се появяват сведения за зверската разправа с априлци от 1876 г., тогава светът открива българите не само като внушителен етнически масив в Източните Балкани. Той внезапно научава за книжовното и държавно великолепие на българското Средновековие, за историческите заслуги на българите към християнска Европа, за особения и оригинален принос на българите към културната съкровищница на европейската цивилизация. Понася се ужасната мъква, че потомците на този етнос са обект на свирепи репресии от една чужда и враждебна власт. Появява се не само образът на християнски мъченици в сърцето на континента, но и на страдалци на Европа. Заговаря се за жертви на вярата и книгата, за поругаване на кръста. Така тръгва нашето незримо присъствие в Освобождението.

Дотогава за българския исторически живот знаят само тънките познавачи на балканската история преди турците. Този път в европейската публицистика се появяват коментари не само за бунтове, но и за облика на българите като културен компонент на европейската традиция. От Петербург до Дъблин вече знаят какво са българите. Русия на Александър II не е Русия на Николай I. За нея Търново не е Самарканд, нито България - Средна Азия. Тя първа и най-остро се изправя в защита на българите. Европейският свят е отегчен от династически комбинации и междудържавни войни, при които се осъществява обединението на Германия и Италия, от крайностите на Парижката комуна, от съюзи на императори и републикански скандали във Франция, от войните на кралица Виктория в отвъдморски пространства. И изведнъж в такава рутинна и елитарна политическа среда възниква въпросът за съдбата на българите. По чайове, концерти, вечеринки, приеми и сказки се заговаря за тях. Българският въпрос като морална дилема става главната тема на Голямата балканска криза 1875-1877 г., която започва с въстанието в Босна. Анкети от местата на престъпленията, дипломатическа конференция в Цариград през декември 1876 г., проекти за устройство на бъдещата българска държава. Всичко това е отзвук на един обществен порив, обединил учени, писатели, художници, клерикали.

Тургенев и Достоевски, Оскар Уайлд и Антъни Тролоп, Чарлз Дарвин и Уилям Морис, целият интелектуален елит на Европа застава в подкрепа на българите. Заговаря се за "моралното здраве" на европейското общество, което допуска такава несправедливост. Паралелно с Цариградската посланическа конференция в Сент Джеймс хол в Лондон, на 8 декември се свиква грандиозна конференция по Източния въпрос, на която присъстват 710 пред-

ставители от 117 английски градове. Централен въпрос е българският. 85 депутати от парламента произнасят гневни речи. Няма голям английски град, в който да не се провеждат митинги в подкрепа на българите.

Това позволява на Русия да осъществи своята велика мисия на избавителка. Настъпва нейният благороден час. В този случай тя осъществява идеите и идеалите на европейския XIX век., тя е повече европейска сила, отколкото онези правителства, които възразяваха срещу българската независимост. Пробългарската кампания в цяла Европа "върза" ръцете на противниците на свободна България.

Гладстон победи Дизраели и всички останали опоненти. Така че Трети март е наш. Нашите будители, книжовници, четници въстаници и опълченци, или техните сенки, вървяха редом до освободителната руска армия. Това е често незримото, но реално съучастие на българския народ в епичната драма на неговото освобождение.

Но ако не беше руското оръжие, прогонило завинаги турците, нашите благодетели в Европа щяха да изразят спрямо нас само искрено и трогателно, но безпомощно ожалване. Не можем да въздишаме по Санстефанска България и да избягваме въпроса кой я е сътворил с меч и картография. Този факт стои неумолимо на Трети март, независимо от всички "прочити", спекулации и измишльотини спрямо него.

Няма красиви войни. Но благородни и съзидателни войни има! Това е най-благородната война за вярата. Тази война реализира саможертвите и мечтите на поколения участници в националноосвободителното движение и дело на българите. Тя донесе Трети март не като подарък, а като заслуга.

източник: Поглед.инфо

Психофизиология на държавното разбойничество в България

**ФОРУМ
РОДОЛЮБИЕ**

Вестник „Ден“, 23
декември 1903 година

В историята на българщината има работи, които поразяват съвестта и слисват разсъдъка. Българинът винаги е бил управляван от художниците на гнета, от теоретичите на злосторството, от протомайсторите на мамилото, от не знам какво властителско франкмасонство, безстыдно в своите посегателства, безжалостно в своите светотатства.

У прабългари, у нови българи – се една песен: чернилото иде отгоре! Управникът е лекар на държавата; какво да се прави, когато той лекар е най-големият разпространител на зараза? На тези питання нито прабългаринът намираще, нито новобългаринът намира отговор. И охкаше първият, и охка вторият в съзнание, че техният повелител е винаги бил техен развратител и гонител.

И разоряваха и опустошаваха. Тогавашната рая – раята на православните сатрапи, раята на онези Асеновци и Шишмановци, които не

**Стоян Михайловски* виден български писател и общественик, политик - (р. на 7 януари 1856 г., Елена - умира на 3 август 1927 г., София, Народен представител в: III ВНС, VIII ОНС, XIII ОНС Автор е на стихотворението "Кирил и Методий", което се превръща във училищен химн, след като Панайот Пипков създава музиката за него.

бяха може би татари, но бяха втатарчени – тогавашната рая бе едно грозно сбирнище от опросели и оголели клетници. И когато османлиецът нахлу в българско, тези клетници се съюзиха с него, помогнаха му да сгази тяхната българска управа, помогнаха му – често думаха: „Всяка друга власт, каквато и да бъде, ще бъде по-добра от нашата!“

И тогава се извърши едно дивно и безумно нещо: за да могат навеки да ездят протонародията, за да запазят своите привилегии, за да останат и под турско владичество официални грабачи, смукачи и дерачи – българските велможи и управници приеха мюсюлманството.

За агарянския хомот (агаряни – мохамедани, по името на Агар, египтянка, робиня на Аврам и жена му Сара. Агар ражда син на Аврам, когото нарича Измаил. От тук начева историческото разклонение на исляма), за фанариотския (фанариот – грък от цариградския квартал Фанар, член на висшето духовенство) ярем е излишно да говорим. Има една българска

поговорка – многозвучаща в своя лаконизъм и болезнена в своята комичност, – която гласи: „Турчин със сила и грък с книга – докараха ни до този хал!“ В тези дванадесет думи четем историята на пет дълги столетия.

Па ето ви и друга, още по-характерна подумка: „Да кажа криво, не смея от бога, да кажа право, не смея от бея!“ Каква горчивина в това подмятане, какъв плач в тая гавра!

Освободи се България... В кратко време епопеята се превърна във фарца. Освобождението на българина не бе друго нещо освен промяна на самара. Христоронителят агарянин бе заместен с християнстващ кесаджия (разбойник по пътищата): Захари Стоянов, той циничен родоначалник на свирчовщината (простотията), той прототип на всяка хищност и на всяко челоконенавистничество, се провикна еднъжки в Търново:

„Във всяка българска къща има бел хлеб, във всяка българска къща има тригодишно вино. Българският народ е много повилнел, защото е много заможен... На-

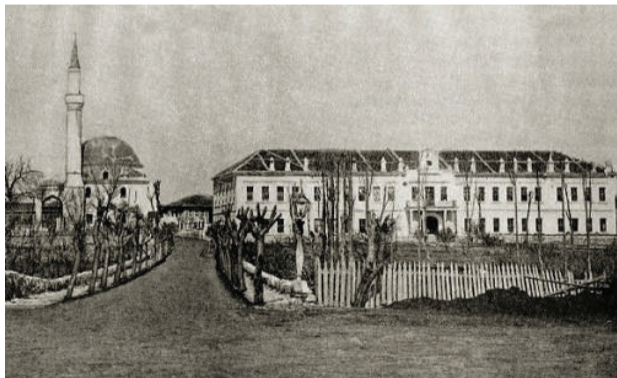
товарете го с данъци – и ще го укротите! Той мирува само когато му бъркаме в пазвата! Не бойте се, котката има девет души, българинът – двадесет и девет; няма да го осмъртите тъй лесно! Берии и тегоби доказват тегло у другите народи: у нас те са цер против теглото!“

Свирчовци се придържат раболепно о тая програма! Те изгледяват българина, за да му дадат дохаки (за да се справят с него, да му дадат заслуженото), осъждат го на банкрутство, за да го стреснат, за да го сплашат, за да го направят гъвкав и податлив, за да го направят лесноуправляем.

Българино, великий търпеливец, камата на еничарина (турски войник от християнското население, жесток човек), пищовът на деребея (самовластен управник) не можаха да те изтребят, ще оставиш ли да те усмъртят козните (интригите) на половин дузина дворцови лакеи?

Не, това няма да стане, влечугите не сгазват, а биват сгазени.

Как Иван Вазов заварва София през 1880 г.

Царският дворец в първите години след Освобождението

Кръстовището между улиците „Търговска“ и „Дондуков“, след като вече те се появяват на картата на стара София

Мястото около Градската градина по онова време

„Народното събрание се събираше в барака-та, в която амбулантната трупа на Георги Попова даваше представлението си. По едно странно съвпадение, величественото здание на днешния Народен театър се гради на същото място, дето беше тая барака! Мястото, дето днес горделиво се красува зданието на Народното събрание, тогава беше купище извън града. Няколко цигански колиби бяха разпънати там“. Това свидетелства не кой да е, а патриархът на българската литература Иван Вазов в своите мемоари. Той попада в София малко след като градът става столица на освободената ни родина.

По това време – през 1880 г., Вазов е председател на окръжния съд в Берковица. Пристига в София, нагизден с парадна форма на руски статски съветник – със „златни еполети на черния редингот с жълти лъскави копчета на гърдите“, а на левия му хълбок проблясва дръжката на шпага.

Този дрескод за съдебните чиновници е въведен с една от първите заповеди на министър-председателя Тодор Бурмов, но народният поет

се оказва единственият, пременен стриктно по този начин. Столичните магистрати си правели оглушки и си ходели в гражданско облекло, та се наложило вазовият приятел Спас Вацов, който дошъл да го види, да търчи до един „дрехарски дюкян“, откъдето му донесъл да облече едно обикновено сетре.

„Столица млада, дрипава, кална, сиромашка. Княз Александър I Батенберг царуваше в нея, но тя пазеше още и напълно физиономията си на Махзарпашовото мютесарифско седалище“ – констатира Вазов.

През онова време животът в София е съсредоточен в махалите около църквата „Свети Крал“ (днес катедралата «Св. Неделя»). На мястото на по-сетнешната Търговска улица, която още не съществува (а след това заличена напълно от англо-американските бомбардировки през 1944 г.), се намира турската чаршия – „тясна, крива, постлана с изхълмен калдъръм, пълна с кал и локви, развоняла от вонещи бакалници и мръсни рибарски дюкяни“, както я описва цветисто Вазов.

По-нататък в мемоарите си той продължава с подробностите от градския пейзаж на новоизлюпената столица: „Градският съвет се помещаваше в някакво грухнало здание, министерствата пак в такива, и все на запад от днешната Градска градина, тогава несъществуваща. Конакът на Махзарпаша бе приспособен криво-ляво за палат на княза Александра. Цялата нова половина на София от Градската градина на изток не съществуваше: там бяха празни места, бунища, бостани, стари турски къщурки, окръжени с локви“.

Вазов прекарва в София два-три дена. Въпреки очевидната гродоустройствена и инфраструктурна нищета, той намира столицата „твърде весела, твърде демократическа“, а животът – доста оживен. „Шантаните, градините гърмяха от музики и песни, гъмжаха от народ. Между него се съзираха и министри, сегашни и бъдещи...“ Днес, близо 140 години по-късно, депутатите заседават в представителна сграда, а министрите не се разхождат по улиците. Но то и шантаните от едно време ги няма...
Източник: desant.net

..."докато има на света България, споменът за Капитан Петко войвода ще продължи да буди интерес и да вълнува въображението на всички българи." *Николай Хайтов*

Разказ за достойния край на 19-годишната борба на Капитан Петко войвода срещу османските поробители

На 13 юни 1877 г. (стар стил), два дни преди преминаването на руската армия през Дунава, четата на Капитан Петко войвода се сражава с турците при село Павлю кюпрюсю, Узункюпрюйско. На 23 юни води битка в гората Домуз буджак, Ипсалска кааза.

За да осигурят тила си, турските военни власти взимат сурови мерки за потискане на българското население в Одринския вилает – обявено е за втори път военно положение. В Ипсала, далеч от погледите на всякакви християни, заседава военен съд.

Първ е осъден на смърт и обесен ятакът на дружината Петко Каленичев от с. Балъккьой, Ференско. Петко войвода пленява един чауш и 13 турски войници и ги разстрелва като отплата за Каленичев. Осъдените и затворени българи веднага са пуснати на свобода.

На 20 юли 1877 г. след епичните битки край Стара Загора започват сражения, които продължават до края на годината. На 6 декември Петко войвода пленява трима турски офицери с едно отделение войници заедно със знамето им, но най-голямата му победа в началото на 1878 г. е освобождаването на беломорското градче Мароня, населено с българи.

Така войводата получава терен за база, в която настанява четата си. Това особено разтревожава органите на английското разузнаване.

В очакване на руските войски, навлезли в родопската област, Капитан Петко нашироко разпростира властта си в Беломорието и Родопите – в Гюмюрджинско, Дедеагачко, Кешанско и около Софлу. Маронийската му държава просъществува повече от два месеца.

След Санстефанския мирен договор демаркационната линия минава по течението на р. Арда, а не по беломорския бряг, както се очаква. Мароня и околните земи са обкръжени от намиращи се под командата на Сенклер английски и турски войски. На 7 март 1878 г. три табора и нарочно свиканите башибозуци се насочват от Гюмюрджина към Мароня и на другия ден градецът осъбва обсаден.

Дружината на Капитан Петко героично го отбранява през целия ден. Привечер се прибира в една голяма къща, но неприятелят успява да я подпали. Четниците разкъсват кордона и се отправят към Димотишко след сражение при с. Жан чешме. При родното си село Доганхисар войводата се събира с руските власти.

На 29 март преоблечената в руско военно облекло и снабдена с модерно оръжие дружина в състав 200 момчета се сражава с 3000 сенклеристи – турски войници и башибозук.

Капитан Петко войвода води битката до край – всички сенклеристи са избити, пленени и прогонени от района на с. Каракая, Ференско, планината Китка, Димотишко и при Индере, Дедеагачко. В последното сражение войводата е ранен и въпреки това, на 6 май с 400 момчета при село Голям Дервент, Димотишко, излиза срещу 1000 сенклеристи.

След още две битки с неприятеля Капитан Петко войвода постъпва на лечение в руската военна болница в Одрин, където го посещава и награждава лично генерал Скобелев.

Английският вицеконсул Уилшайр съобщава на 15 юни 1878 г. на английския посланик в Цариград Хенри Лайард: „В доклада си споменах името на злосторника Петко. Навярно ще се изненадате, като научите, че този човек със своята чета нехранимайковци получил заповед от руските войски в Одрин да преследва башибозука и че всеки човек от неговата чета имал пропуск свободно да се движи и право да носи оръжие. Видях Петковата чета миналата сряда на гара Софлу в най-дружески отношения с руси и българи.“

След едномесечно лечение на 5 юли 1878 г. вой-

водата продължава с 300 момчета борбата със сенклеристите и отново е ранен. В началото на август той се подвизава из Пловдивско. Там влиза в споразумение с тамошните гимнастически дружества и се настанява в Чепеларе. Осигурява ред в селата, охранява границата. В дружината му се стичат много доброволци.

На 15 август, Успение Богородично, до Петко войвода е изпратена молба за помощ с подписите на първенците и селските печати на селата Райково, Устово, Чокманово, Карлуково, Дерекьой и Момчиловци. Текстът гласи: „Ваше Благородие! Петко, като сме подложени на турски теглила, тукашни и драмски, ний, цялото тукашно християнско население, мало и голямо, молим да дойдете като едноведец българин да завардите с храбростта си и нашите бедни селца от такива едни турски нападения.“

Ний всички сме убедени и уверени всячески, че не ще ни отречете, както си избавил и други части християнски от такива злочинства турски. Затова ви подканяме като едноведец, подписваме от осем и повече села и подпечатваме цялото Ахъчелебийско окружие.“

Петко войвода не може да не се отзове на тази молба. Обикаляйки граничната линия, към средата на 1878 г. той се озовава в село Левочево, а негови хора проникват в Устово и Райково. Действията на дружината му се следят внимателно от консулите на западните държави, които протестират пред руското командване. И то нарежда Капитан Петко да бъде задържан.

На 19 септември 1878 г. посланикът на Англия в Цариград Хенри Лайард донася на маркиз Солсбъри: „Току-що се получи телеграма от вицеконсула в Пловдив, от която се вижда, че новината за арестуването на Петко се потвърждава и че той вече е доведен под стража.“

Първенците на българското християнско население в Чепеларе, Широка лъка, Стойките, Върбово и Ахъчелебийско правят настоятелни постъпки за освобождаването му. На 20 септември княз Дондуков-Корсаков нарежда той да бъде доведен в Пловдив при него. Князът го изслушва, награждава го с медал за заслуга и го освобождава.

Капитан Петко заминава през Станимака (дн.

Асеновград) отново за Родопите. До село Борово се разделя с придружаващите го руснаци. След няколко дни дружината му е възстановена и не позволява в тази покрайнина да проникнат турски войски и тя да бъде включена в пределите на Турция.

На 19 септември посланикът на Англия в Цариград праща до маркиз Солсбъри следната телеграма: „Един митинг в Пловдив се състоял под председателството на българския владика. Последният държал реч и настоял, щото всички истински българи да противостоят със сила, ако е необходимо, срещу възобновяването на турското управление и да допринесат с всички възможни средства за освобождението на братята от Македония, където вече било вдигнато въстание. Била избрана комисия, която да събира и изпраща припаси на разбойническия шеф Петко.“

На 20 октомври Хенри Лайард праща частно писмо до Солсбъри: „Петко отново събира нередовна войска. 170 души доброволци от Карловската област минали през Пловдив през последните две седмици на път да се присъединят към него.“

31 октомври депешата гласи: „Петко все още събира доброволци в Родопите. Неговата главна квартира е Чепеларе.“

На 8 декември вицеконсулт от Пловдив телеграфира: „36 доброволци вчера напуснаха града на път да се присъединят към Петко в Родопите. Те маршируваха през улиците на града с барабани и знамена. Каза ми се, че друга чета от 40 души щяла да тръгне следния понеделник. Полицията ги придружава до руските предни постове. Ще получат оръжие в Татар-Пазарджик, през който град ще минат на път за планината.“

През декември 1878 г. в Чепеларе пристига рота руска войска. В Пловдив се свикват и обучават доброволци от граничните селища. В Рупчоско пристигат първите органи на новото областно управление в Източна Румелия – пристав и стражари. Положението в Средните Родопи се счита за заздрано.

Администрацията на Източна Румелия е устроена. Българската общественост обръща вниманието си към уредбата на областта. Турското правителство се е отказало да праща войски. Комитетите „Единство“ и четите са изпълнили предназначението си. Капитан Петко войвода разпуска своята дружина. За няколкомесечната отбрана на Хасковски окръг му е дадено следното „Благодарително“:

„Дава се настоящето на Негово Благородие Петко Киряков, герой известен и познат нам, който със своята храброст и тримесечното си пребиваване в нашата страна умно и деятелно се стара да заварди местата в страната, отдето преди башибозуците от Родопите се промъкваха и правеха убийства и кражби, но благодарение на гореказаният герой, като се повика и завзе тези места със своята чета, можа да прекъсне всички злини. За това, за знание и истинност на неговите неуморни трудове и патриотическа длъжност удостоверяваме с печатите и подписите си.“

Следват 173 подписа, 11 печата на градските участъци в Хасково и 20 селски печата.

През лятото на 1879 г. Капитан Петко войвода заминава заедно с генерал Скобелев за Петроград, където е представен на императора.

Александър Втори го приема и разпитва за живота му, за родния му край и лично го награждава с орден за храброст, удостоверявайки го с офицерски чин – капитан от руската армия, като му дава и имение в Киевска губерния. Така приключва 19-годишната борба на Капитан Петко войвода срещу османските поробители, но започва друга, още по-тягостна битка срещу него от бившите му съратници, в освободената родина...

Източник: *desant.net*

Струпването на празници в един ден не е случайно. За някои това е повод да признават своето и да охулват чуждото, а за трети е повод да се търси взаимната свързаност на всичко и на всеки с единното в духовен план битие. Случаят с датата 14 февруари е точно такъв и особено показателен. На този ден гладната за любов, веселие, просвещение и посвещение човешка душа има възможност да засити своята безметежност и с любов, и с вино, и с познание.

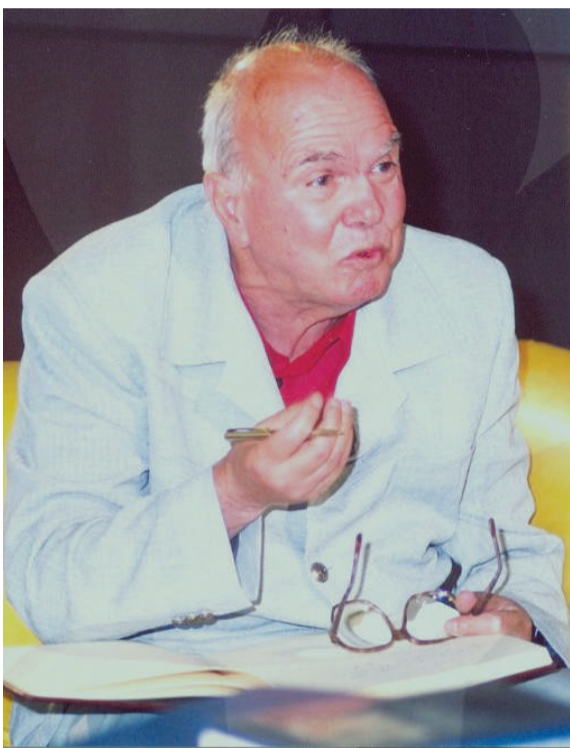
Защото този ден е ден на Св. Трифон Зарезан, наследник на не съвсем гръцкия, а по-скоро тракийски бог на виното и плодородието Сабазий (Дионис), ден на католическия мъченик Св. Валентин, който продължил да бракосъчетава семейни двойки, въпреки забраната на Клавдий Втори и на успението на нашия Св. Кирил Славянобългарски.

Затова 14 февруари е празникът, който ни припомня, че любовта е основата на живота, че тя го прави сладостен като сока на едрите, благоуханни гроздови зърна, опияняващ като идващото от тях руйно вино и утоляващ духа с най-сакрално познание. Защото всички ние сме издънки от най-мистичната и загадъчна небесна лоза, която расте в Божественото Свърхсъзнание.

Затова нека в този ден да си налеем вино в чашата на Трифон, да си вземем на душата Валентин и да просветим духа си чрез славянския първоучител Кирил.

8
март

Международният ден на жената се празнува всяка година на 8 март. Това е ден за международно признание на икономическите, политическите и обществените постижения на жените. Започнал само като политическо събитие за социалистите, празникът постепенно става част от културата на много страни.

Евтим Евтимов:

Без благословената вечна клада на любовта няма живот.

А нейната вечност се корени в нейното очакване

За истинския мъж жената за разпятие е само една

Интервюирала съм много наши творци и мъдреци, разговаряла съм с тях за любовта, за нейния толкова загадъчен и неуловим образ. Но за едни от най-потично преживените мигове с нея сподели пред микрофона ми самият наш псалмопевец на любовта – Евтим Евтимов. Този, който се смяташе за „осъден“ на любов. Който, като дете на Юга, си имаше своите свещени закони – или вълнения, или покой и нищо средно. Който си признаваше, че не спира да търси срещи с любовта и да води доживотна война за нея, защото само тя свързва земното с небесното. Затова обеща приживе, че ще продължава да пише, пее и плаче за нея и на онзи свят. Както и го прави, съм напълно убедена...

- Как се чувства „легендата на любовта“, както ви наричат г-н Евтимов?

- Все така обичаш, но предпочита да не го възприемат като легенда, а като нещо истинско и настоящо.

- Научихте ли нещо ново за любовта?

- Тя си е все същата, от паметивека си ходи по земята все така старомодна, но винаги млада и свободна. Без тази благословена вечна клада няма живот. Нещо повече, самият живот е любов и над нея само е Бог.

- Кое я прави вечна?

- Това, че вечно умира и вечно възкръсва. Това,

Единствено чрез любовта можем да богуваме и да сме безсмъртни

че нейната душевна жар не може да пожали и изгаря дори самата себе си. Тя вечно ни мами с красивата си илюзия, че може да се удържи неударимата ѝ стихия и че невидимото в нея може да се види. Нейната същност е да бъде като скрито при Бога изворче, от което все остава нещо недопито и недопято. Все някъде има незавършена среща, неочаквана даже раздяла, а завършим ли всяка измама, повече няма очакване. Тъкмо в нейното очакване се корени нейната вечност.

- Въпреки нейната неуловимост, какво е, все пак, любовта за вас?

- Независимо, че нейният смисъл е в липсата на смисъл, тя си остава най-човешката магия, единствено, чрез която можем да богуваме, да сме безсмъртни. Тази вечно млада забрава в незабравата прилича на една дяволияда, на една жестоко силна, тъмна и голяма магия, която ни мами с красиви лъжи и илюзии. Тази хитруша носи и ангелското и дяволското в себе си и каквото днес подарява, утре си го взима обратно. Любовта е закланение, което единствено ни дава Божествения миг. Тя е Божия вечеря, а душата ни е нейната тръпнеца трапеза. Много прилича и на винарското изкуство, узрява с времето.

- Затова ли я асоциирате най-често с виното?

- Тази асоциация най-много ѝ приляга. Защото, ако беше само дом, люлка, дете и мечта, щяхме да я омаловажим. А тя е нещо много повече, тя е едно самодивско вино, направено от огън и магия. Любовта е астрално вино и фермент на съзнанието. Затова върху нейната вечна повторемост и необятност от балсам, болка и пепел се крепи света и вечността. Тя е и прераждането, защото всяка нова любов е и втори живот. Тази сладка лудост, това светло пиянство, този нежен пъкъл ни гори като живо вино и свещен елей и единствено в неговата светла винарна небесното и земното се сливат в едно цяло.

- Жената, казвате, също е като виното...

- Нещо повече, тя е виното на любовта. Няма по-истинско вино от жената. Дори и насън. Жената е дяволско вино, отлежало в рая, едно нестинарско вино. Тя е една грешница, която причестява и обожествява хляба на земята, замесен от небе. Едно небесно четиво, един небесен сън. Прилича на вечната книга, в която никъде не пише „стига“. Не напразно от женски род са и душата, и смъртта, и змията, а знаем, че от змия извличат най-любовното лекарство. Именно затова истинският мъж пие дяволското вино на жената направо от Сократовата чаша. Така усеща душата на виното, което като жената, ту кипи като нежна лава, ту побеснява и полудява, ту прегръща, ту е про-

коба, ту е причастие. За истинския мъж жените за обичане са много, но за разпятие е само една.

- „Виносвет“ ли е истинската любов?

- Да, но само за истинските мъже, които без страх влизат в нейния „ад“. За другите е водосвет. Дори да е кратка, истинската любов е като светкавица и нейното безумство е велико. Само една капка от този потаен извор може да те опие така с красотата на черно-бялата магия, че да я почувстваш като удавяне. Най-истинската, най-голямата любов те спъва внезапно, ти падаш в нейния поглед и тя става за теб лоза, висока до Бога, по която вечната жажда се изкачва, за да направи огненото вино от гроздовете на звездите.

- Но малцина дочакват тази велика болка и награда...

- Обикновено става така, че истинската любов и истинската жена закъсняват и се появяват накрая, когато е на кръст душата. Тогава като едно последно обятие, тя става нашето истинско разпятие. А няма по-нежно разпятие от това, с което ни приковават любовните сълзи. Тогава не ти остава нищо друго, освен всичко свое до капка да раздадеш и да откриеш чрез нея своя най-добър повод за живот. Много често тази любов е кръст. Няма по-голяма и по-очаквана от несбъднатата любов, защото остава неуловима и неомърсена. В очакването на такава любов е липсата на нейния край.

- И все пак, понякога любовта умира. Кое я убива повече – изневяратата, ревността, лъжите, заблудите?...

- Нито ревността, нито изневяратата, грехът дори я пречиства. Само безразличието прави това. Най-много ѝ приляга тайната, а най-малко – просията. Любовта е голяма тайна. Веднъж е само доверие, друг път е лъжа. Понякога една измама по-силно свързва две сърца, а раздялата се превръща в най-истинската среща. Но най-вече чувстваме нейната святост, когато ни боли, когато разпъва и прави душата ни на пепел, когато горчи. Но дори и когато си отива, любовта пак си остава любов. Оттук идва и допускането да бъде понякога и силна отрова. И от обич да може да се мрази. Затова любовта може да бъде като Сатурн – сама да ражда децата си и сама да ги изядва.

- Орис ли е да си псалмопевец на любовта?

- Обикновено, осъдените на любов трябва да огласяват голямата любов и особено мълчаливата, една от най-силните. Те трябва да приближават нейното безкрайно и далечно небе към хората и особено в нелюбовно време, като днешното. А пък поетите съчетават мечтата на любовта и свободата на поезията, защото поезията е любов, а любовта е поезия навеки. Аз лично се чувствам призван да пея неуморно за любовта и тъй като съм още на средна любовна възраст, пея за нея любейки. Сигурен съм, че ще го правя и на онзи свят.

Биодинамична характеристика на м. март 2019 г.

Дойде и най-важният месец, от чийто старт зависи цялата ни земеделска година.

Имаме няколко много важни задачи, които трябва да решаваме целенасочено и подреждащо. Ще ни помага доброто планиране през зимата и предварителната частична подготовка през есента. Природоклиматичните промени предвидени и непредвидени ни задължават да бъдем добре организирани за използване на всеки добър ден и час.

Подредбата на планетите в зодиакалния пояс ни подсказват, че ще очакваме много променлив, но нормален за сезона месец. Повече дъжд и на по-високите места сняг с бързи кратки захлаждания. Повече топлина в началото ще очакваме от Сатурн и Плутон в Стрелеца, от Уран в Овен, подпомаган в първите дни и от Марс в същия знак. С навлизането на астрологическата пролет ще имаме и повече светлина от Водолея, където ще се настанят Меркурий и Венера. Независимо от постоянните промени, вярвам, че март ще е един по-мек месец - често с пролетни дни, но пък зимни нощи.

Периодът на Възходяща Луна до 15 март използваме за подготвителна работа - дупки за овошки и канали за лозите. При завършена резитба през февруари правим и ранно пролетно пръскане с колоидна сира 1:400 или бордолезов разтвор с по-голямо внимание към прасковите. Добре обливаме пъпките и високите клони за неутрализиране на аскоспорите, които активират къдравостта. Използваме първия неблагоприятен ден - 2 март за приготвяне на пастата на Мария Тун и след пръскането мажем стъблата и дебелия клони.

Би било добре ако в един от добрите дни за работа с компоста успеем да пресеем готовата купчина и получим качествен компост за използване благоприятните дни за подхранване на почвата от 20-и до 24-и включително. С това ще довършим на 100% годишното, след 75% през есента.

Заедно с това след 15-и март садим, садим, садим - овошки и лози, храсти и цветя. Използваме всички благоприятни часове на топлините и светлинни съзвездия. На практика те не са много, но с предварителна подготовка ще успеем. В движение бодваме за вкореняване върбовите резници за пчелна паша. В дните на Везни след време ще имаме качествен полен, а в дните на Лъва - качествен мед, събран от пчелите.

Навсякъде, където сме приключили, пръскаме с ЕМ организми и мулчираме.

От работата през втората половина изключваме неблагоприятните дни, означени с прекъснати линии - 16-и след обед, 19-и след 9 ч., 20-и от 10 ч., 29-и до 16 ч., 30-и - целия ден и 31-и до 13 ч. Благоприятни за засаждане на картофи са дните на Дева - от 17 часа на 20-и, и до 19 ч. на 23-и.

Улисани в работата не трябва да пропуснем празника „Първа пролет“, а пролетното равноденствие е на 20-и март в 23.58 ч., когато Слънцето влиза в Знака на Овена.

Спорен месец на всички!

От Чичо Митко

Лунен календар за м. март 2019 г. от Димитър СТОЯНОВ

Дата ден	Компост	Луна	Астролог. Зод. знак	Съгласуване	Зодиак. Съзвездия	Импулс растения	Дейности в градината Бележки
1 П		↓	Козирог	A	Стрелец	Топлина	Слънце във Водолей - начало 8:20 часа. Възходяща Луна - начало 7:00 часа. Садим овошни дървета
2 С		↑	21:00	B	Козирог	Плод	На 3-ти не работим до 18 часа. Работим с компостната купчина, разрохкваме, пресяваме. Подготвяме лехи за картофи. Сеем моркови и репички.
3 Н		↑	Водолей	C	Козирог	Земя	
4 Пн		↑	10:12	D	3:00	Корен	
5 В		↑	Риби	E	Водолей	Светл.	Грижи за сезонните цветя: теменужки, шиби, незабравка. Пикираме артишока. Новолуние - 06.03 - 17:00 часа.
6 Ср		↑	22:30	F	Риби	Цвят	Засяваме смеските за моравата, подхранваме засятото и уплътняваме. Сеем смески за зелено торене, които ще косим през май и юни.
7 Ч		↑	Овен	G	Риби	Лист	
8 П		↑	9:10	H	Овен	Вода	
9 С		↑	Телец	I	Овен	Топлина	Довършваме дупките и каналите за нови овошки и лози. Ще ги садим след 15 март.
10 Н		↑	17:50	J	6:00	Плод	Слънце в Риби
11 Пн		↑	Близнаци	K	Телец	Земя	Не се работи след 15 часа. До 15 часа работим с компоста.
12 В		↑	23:50	L	23:00	Корен	На 13ти не се работи.
13 Ср		↑	Рак	M	Близнаци	Светл.	На 14ти не се работи през целия ден!
14 Ч		↓	3:00	N	Рак	Цвят	Работим с компоста. Низходяща Луна - начало 20 часа. Пикираме цветното зеле.
15 П		↓	Лъв	O	9:00	Лист	Прореждаме разсадите на зелето, спанака и марулитите.
16 С		↓	3:40	Q	Лъв	Вода	
17 Н		↓	Дева	R	Лъв	Топлина	Садим нови овошни дървета. Подрязваме старите, също и лозите. На 19ти не се работи след 9 часа. Започваме пролетно торене с готов компост.
18 Пн		↓	3:30	S	17:00	Плод	От 10 до 16 ч. - силен топлинен импулс.
19 В		↓	Везни	T	Дева	Земя	На готовите лехи садим картофи. Пълнолуние в 3 часа.
20 Ср		↓	4:17	U	21:00	Корен	До 23ти - най-доброто време за използване на готовия компост. Довършваме пролетното подхранване. Пръскаме с ЕМ организми, покриваме.
21 Ч		↓	Скорпион	V	Везни	Светл.	Приключваме с компоста. Грижи за луковичните цветя. Подхранваме.
22 П		↓	8:00	W	3:00	Цвят	
23 С		↓	Стрелец	X	Скорпион	Лист	Всички листни зеленчуци садим на открито, но с възможност при нужда да се покриват.
24 Н		↓	16:00	Y	Стрелец	Топлина	Приключваме със саденето на дървета и лози. Възходяща Луна - начало 15 часа.
25 Пн		↓	Козирог	Z	Стрелец	Плод	Приготвяне на паста и мазане на дърветата - стъбла и дебели клони. На 29ти не се работи до 16 часа.
26 В		↑	3:47	A	1:00	Плод	
27 Ср		↑	Водолей	B	Козирог	Земя	Не се работи целия ден - силен Меркуриев възел. Не се работи до 13 ч.
28 Ч		↑	21:00	C	Козирог	Корен	От 18 импулса е светлинен.

СПИРАЛАТА НА СВЕТЛИНАТА

Универсалното знание не е лична собственост. То не е на Хермес, не е на Орфей, на Буда, Кришна, Платон, на Исус Христос, на есите, на манихеите, боготите, катарите. То не е на илюминатите, масоните, розенкройцерите, суфите, теософите и антропософите, не е на американското, германското, холандското и никое друго правителство. Универсалното знание не е собственост на планетата Земя, на Орион, на Венера, на Сириус А или Сириус Б. Универсалното знание не е собственост на никоя звездна система, на никоя галактика или вселена. Защото Универсалното знание е собственост на всяка една клетка, на всяка молекула, атом, протон, електрон - до най-малката частица на Сътворението. То се изразява с всяка вибрация и е

нейната същина. То е нейната идея и проявление, нейната вътрешна светлина.

Всяко тяло - от най-малкото до най-голямото, е изградено от светлина, но тя е заключена от вътре в сърцевината на материалната му крепост. Всяко тяло, и най-твърдото, един ден ще се превърне в слънце, в тяло от светлина, когато тя се пробуди и превземе отвътре крепостта. Светлината е знание, макар че човек в своята суета твърди обратното, че знанието е светлина, визирайки себе си за източник на знанието.

Слънцето преработва Универсалното знание и под формата на фотони го излъчва непрестанно. Фотоните са азбуката на Словото. Словото е Мъдрост, а Мъдростта - осъзната Светлина. Думите са физическо-

то тяло на Словото. Те са крепостта на Словото. Разликата между думи и Слово е такава, каквато между материя и светлина. Геният - поетът, композиторът, художникът е този, който потопил писеца си в лъчите на Слънцето, подрежда светлинните импулси в чертички, лулички, цветове, звуци, и така материализира уловените вибрации. Слънцето е посредник между Галактиката и Земята. Геният е посредник между Слънцето и човечеството.

Затова Универсалното знание принадлежи на всички същества в Мирозданието. Само диалектичните закони на цивилизации, тръгнаха по неестествен и антибожествен път, допускат онова, което принадлежи на всички, да се ползва от отделни хора, групи или държави, присвоявайки го

насила или чрез измислени от самите тях прегради.

Пренебрегвано, преследвано и изкривявано от хората, Универсалното знание не може да бъде омърсено, защото то притежава универсални способности да се самопречиства.

Универсалното знание е Гносис, но Гносисът е Универсално знание плюс още нещо. И това нещо е всичко, което от всичкото прави Едно. А Едното прави Абсолюта в пълния, неизмеримо по-голям смисъл, който ограничената наша човешка представа за безкрайност, може да осъзнае. Това нещо, голямо колкото самия Гносис, е Любовта. Не земната любов - първа или последна, малка или голяма, тиха или страстна, и която по неведоми пътища накрая неизменно се превръща в антилюбов - в най-добрия случай в досада или примирение. А

любовта с голяма „Л“, за която ни говори Христос и която нашите нормални човешки вибрации не могат да издържат и за да я осезае, човек трябва да закичи една роза на сърцето си и да тръгне на Път, следвайки вътрешния си глас. И както Малечко-Палечко в приказката на Шарл Перо търси белите камъчета, за да го върнат в бащиния му дом, така и човек събира вибрация по вибрация, за да стигне Дома на Отца. Дома, който преди хиляди години е напуснал и задълго забравил. Този път е спиралата на Светлината, по която сме се спуснали преди хилядолетия и която отново трябва да изкачим. Обратният Път към Дома, е най-невероятното приключение, защото сам по себе си, той е Божия благодат и всеки човек ще го изживее по свой уникален начин.

Ирина Войнова

Руско-турската война от 1877-1878 година. Поле на действие – Балканите.

БОЕН СЪСТАВ НА АРМИИТЕ:

Главнокомандаващ на Руската армия е Император Александър II
За целта на войната е създадена Действаща Руска армия, която в началото на юни има 276 000 войника. Командир е великият княз Николай Николаевич. Съсредоточават се на левия бряг на река Дунав, като основното им ядро е в района на Зимнич. България участва с 12 400 опълченци и хиляди помощници-доброволци, които снабдяват руската армия с храна и вода, много са надеждните разузнавачи и водачи през изпреварващи за противника пътища. Румъния има около 6000 войници. На военните сили на Сърбия и Черна гора е отредена спомагателна

роля във войната. Съставът и задачите им са определени съобразно с това разбиране и развоят на военните действия.

Главнокомандаващ Османската армия е Султан Мурад V.

Сборните турски военни сили имат в началото на месец юни 281 000 войника на Балканския полуостров. От тях 190 000 за преки действия срещу Руската армия. Командир е Абдул Хамид II. Османците има голямото предимство от изградените преди войната крепости, особено добре укрепени по поречието на река Дунав и в Северна България. Разполагат и с пълен контрол в Черно море и патрулни кораби по река Дунав. В хода на войната Турция съсредоточава допълнителни военни сили на територията на България - техният брой е само споменат, без да е точно упоменен.

Военни загуби на Балканския боен театър

За Русия - (според руския професор Кошурко) общо 72 308 убити, починали от измръзване, рани и болести руснаци, украинци, беларуси и финландци, участници в руската армия.

За България – по данни на Уикипедия 3 456 убити опълченци, неизвестен е броят на загиналите помагачи-доброволци и хора от мирното население в хода на войната. Според Георги Георгиев, автор на книгата "Освободителната война 1877-1878", стр. 55, след като руснаците освобождават Стара Загора, редовната османска армия отново я овладява и извършва масови зверства спрямо българско население по долината на река Тунджа.

За Румъния - 1350 загинали, за Сърбия - 718, за Черна гора няма данни.

За Турция – няма достоверни сведения,

но някои изследователи твърдят около 30 000 убити, 50 000 починали от рани и болести османски войници - турци, албанци, бошнаци, помаци, араби, кюрди и други.

Унизителните парични репарации

Колкото и нелогично да изглежда, в Берлинския договор няколко от основните клаузи са всъщност вменяването на задълженията към новата ни държава. Руската делегация успява да наложи репарационни парични задължения, които България трябва да изплати на победителя в освободителната война – Русия.

А като „наследник“ на земите, които загубилата войната Турция, „отстъпва“ на нова България също трябва да плаща репарации. Общите суми за Русия и Турция никак не са малко, а години по-късно ще се разбере, че дори са правени през Отоманска Балканска

Банка. На пръв поглед това е недопустимо – едва възстановената държава да плаща на своя освободител и поробител, но в светлината на имперските интереси и едрия капитал, някак всичко си става прозрачно ясно.

С войсковите части на руската армия пътуват множество журналисти, фотографи и художници. Благодарение на тях сега имаме малка представа за онези ожесточени битки.

За нас това е непознато и отминало далечно време. И даже неразбрано. Днешните ни политолози и историци коментират имперските желания на Русия да завладее излаза на Босфора и Дарданелите. Но каквито и да са били намеренията на руския император, едно е неоспоримо – на щиковете на руските, украински, финландски, румънски войни и на българските опълченци се ражда свободата на нашето Отечество.

ПОЕТИЧНО СЛОВО ЗА ТРЕТИ МАРТ

Аспарух Вангелов

Скъпи българи и българки,
Днес България е прегърнала демокрацията
с цел да процъфтява нацията,
но за съжаление има българи алчни,
които от богатство и пари са жлъчни.
Те палят горите,
травят водите,
паметници рушат,
банки обират,
хора загиват!
За такива българи няма свети идеали
и към природата са вандали.
Позорят Родината свята,
за която много кръв е пролята.
Позор е за онези господа в кабинета,
(един политик отрече, че е имало турско
робство,
а само турско присъствие)
които забравят за Баташките кланета,
забравят за 175 000 руски воители,
които под знамената бойни
лично щастие и живот презряха
и за братята българи умряха.
(За загиналите в Кербала
петима български бойци
България беше в траур, плака,
а за хилядите руски момчета,
загинали по българските полета,
кой заплака?)
Сълзите на майките им не оценихме,
гробовете им дори рушихме.
О, заспала българска памет,
о, незначителни руски воители,
вие за нас паднахте под знамената бойни,
но пролятата ви кръв ни сочи пътя да вървим
и свободата си зорко да ценим.
Има родолюбиви българи,
които благодарствени слова мълвят
и в църквите молитви редят,
децата им паметниците с цветя красят.
Защото:

Редакцията на в. "Квантов преход" честити празника на нашия приятел Аспарух Вангелов, член на Клуб за поезия и музика при читалище "Райко Алексиев", София, който на 15 март навършва 91 години. Бъди здрав!

ТРЕТИ МАРТ е ден свещен!
За нас е втори ден рожден!
В земя ни свише отреден!
Дълбок поклон пред кръвта ви пролята,
поклон пред паметта ви свята!
Ние от вас приехме историческото
предназначение
не само да пазим свободата си,
но и да докажем и достигнем нови достойни
измерения.
Чрез своите патриотични дела,
по градове и села
доказахме верността си
към прародителя ни хан Аспарух
и сме силни по воля и дух.
Горди сме с дедите си на Шипка,
които победиха в страшната битка.
Горди сме, че при Чаиркьой (Камен)
Одрин, Сливница, Страцин и Драва,
продължихме тяхната слава.
Горди сме, че езика ни свещен
е от Бога благословен,
че той вече Космоса оглася
и във Вселената ни възнася...

Горди сме от признанието на световните дипломати,
които изрекоха слова верни, крилати,
като американеца писател и историк Дейвис,
французина Митеран,
учения от Ориента Бахши Иман,
които пред света заявиха,
с достоверни факти обявиха, че
в цивилизацията на планетата дори
българският пламък още гори!
Това е велико признание!
О, българи, от сън се събудете
и своята история помнете,
пред чужденци не се срамете!
Защото днес ние
на българските будители вярваме,
че при този и следващите векове
светът ще се измени,
че иде нова духовна еволюция,
която ще се утвърди без война и революция...
Хората ще излъчват духовна светлина
и то в недалечна бъднина.
Никой за себе си не ще живее,
а общото благо ще възпее.
Сигнали вече дойдоха, че иде Новата епоха
че хиляди деца в света - индигови се родиха
и нови идеи оплодиха.
Ще се утвърди на планетата шестата раса
без нито една враждебна класа.
Няма да има воюващи държави,
Светът войните ще забрави.
И ще надделее любовта чаровна,
ще зацари обичта вековна.
Човечност ще се утвърди в човека смъртен
и с Любов и Вяра ще стане безсмъртен.
Ето какви идеи и мечти се раждат
сред отдавна освободените от турско
робство българи.
Затова зова с пълен глас в този час:
Осъзнайте, братя, този уникален факт,
че в света няма нийде подобен жертвен акт,
един народ да жертва хилядите синове свои,
и те да умрат като герои,
за да дари на друг народ светлина,
светлина, свобода и бъднина!

И днес Левски ни пита, води и насърчава да вървим към самите себе си

РЕДОВЕ
НА
ЧИТАТЕЛЯ

Много говорим и знаем за Левски. Изписани са хиляди страници за него. Той също ни говори чрез оставените от него думи. Но дали смогваме от всичките тези слова да направим мисловен диалог с него? И дали това не се случва, защото все още не можем да се доближим до неговата истинска същност? И защото ни е страх да се съизмерваме с него? И нима на нас, обикновените хора, ни е така трудно да разберем какво означава да се посветиш изцяло на най-висшите национални идеали и на повелята на времето. И да жертваш живота си в тяхно име. А нима е толкова по-малка нашата от неговата обич към родината ни, че да нямаме цялостна принадлежност към неговите силни и поривисти възжеления? И защо не се питаме по-често за тези неща? А, може би, и той ни е питал за същото с оставената в джобното му тефтерче дума „Народе????“. Нима, ако не е знаел какво очаква от своя народ, Апостала би се усъмнил в правотата на своето дело? Едва ли. Просто с тази дума с четири въпросителни знака е изразил и своя вопъл, и своето разбиране, и обичта си, и своя зов, и своята надежда! Тя съдържа всичките по-важни състояния на човешкото съзнание, потопено в тъмнината на робството, на страха, на отчаянието, огорчението, вината, но и на мечтата, на надеждата...

Иначе как бихме могли да разберем нашия неповторим изкупител на тежката ни орис? И как да се досетим за каво ни е питал, без да го отдалечаваме от себе си, като го смятаме за непостижим? Да, той, наистина, бе като Предтеча в онази мрачна епоха, който с лъвските си крачки доста изпревари времето, за да освети и благослови, с искрометния си копнеж за за вътрешна и външна, за политическа свобода, пътя на тръгналите след него.

Вероятно, като се поставим на негово място и във времето на неговото питане. Като потънем във виделината на неговия дълбок и син взор в неговите очи. И като превърнем тези четири въпросителни знака, ако не във факли, то поне в горящи свещи и ярко осветяващи пламъци високочелия ни и синеок син на България. Също и като разбираме, че едва ли е можел да попита някой друг за нещо, камо ли пък целия си народ, ако преди това не бе отпращал питането си към самия него. Та, така и ние да го правим по-често. Да се питаме какво сме сторили за ближния си, за народа си. И ако поне на едната въпросителна след апостоловата дума „Народе????“ можехме да дадем задоволителен отговор, това щеше да означава, че поне малко сме се доближили до неговата величавата същност.

В противен случай, четирите въпросителни знака на Левски все повече биха се умножавали, докато увиснат като дамоклеви мечове над главите ни и докато не разкъсат на хиляди частици оглушителната тишина в сърцата ни, породена от липсата на отговори.

Но колкото и това неминуемо да ни води към някакво обезсърчаване в днешните трудни времена, то тъкмо тогава трябва да се сетим и за неговите насърчаващи думи: „Облегнете се на себе си!“ С които сякаш ни казва, че нищо не е извън нас и ние сме единствените отговори на всичко случващо се. Че всяка битка, революция и еволюция първо се води в нашето съзнание и после се изявява в реалния свят. Подканя ни да видим, че това, което сега се ражда, като стремеж в живота, е велико, защото

Най-близките роднини на Апостола при откриването на паметника му през октомври 1895г. На втори ред в средата, стои по-голямата сестра на Васил Левски, Яна Иванова Кунчева! Снимката е от личния архив на Бочо Загорски и се съхранява в Държавен архив - Пазарджик

води към Великата Любов, тази която обединява с будност всички души да работят за всеобщото благо, за отхвърляне най-вече на духовното робство, на формалното, фалшивото, тривиалното, егоистичното, етноцентричното... И, облягайки се на своя вътрешен компас, да не преставаме да търсим универсалните божествени принципи за свобода, братство, справедливост, достойнство, себеотрицание, неподкупност... Защото като открием тази цялост първо в себе си, ще я проектираме и във външния свят. И така ще съдействаме на идващото ново време, в което достигналите своя връх протиестествени разграничения и разделения от всякакво естество, вече ще преминат в своята противоположност. И служещите на изконните ценности за добротворство и способните да удържат вътрешната битка със самите себе си ще могат да дочакат това време, за да ги приложат.

Та нали Васил Левски ни остави чрез живота си образеца за това отговорно и съзнателно живеене и ни посочи пътя, водещ натам - като изнасяме и даряваме навън нашите духовни пламъчета и като ги разгаряме, така че да възпроизведат кладата на нашата вътрешна свобода. И като вършим работата, с която сме свързани, по такъв начин, сякаш даваме отчет за нея пред самия главен Работодател.

Затова смело можем да кажем, че Левски е нашият вътрешен освободител, който ни води към нас самите. Към постигането на пълната със святост свобода. Свобода от опека на остарялото мислене, от социалното подчинение, от властта на щампите, от всичко, което сковава ума, сърцето, духа, въображението.

За да може свещеният човек да постигне чрез сакрална еволюция и свещеното познание за истинската свобода в Бога.

Лиана Фероли, Общински комитет „Васил Левски“, Кърджали

ЛЕВСКИ ПРОГОВОРИ! Аспарух Вангелов

Левски е българското величие, завърши живота си с отличие; завеща ни ЖЕРТВЕНОСТ божествена, любовта към РОД да е естествена.

„Времето е в нас“ - ние го творим - в крак с него трябва да вървим, СОБОДАТА СВЯТА, СВЯТО да ценим и жертвите за нея да не ги броим...

Духът на Левски тревожно казва, че любовта с дела се доказва!..

Редакцията на в. "Квантов преход" честити празника на нашия приятел Аспарух Вангелов, член на Клуб за поезия и музика при читалище "Райко Алексиев", София, който на 15 март навършва 91 години. Бъди здрав!

Днес в нашата скъпа Родина залиня цветната ни градина, растат тръни, пълзят змии отровни, за щастие, че не са вековни...

Духът заповяда:
- Тръните и бодлите изгорете,
ЗМИИТЕ отровни ИЗЛОВЕТЕ,
та ЦВЕТА УХАННИ ЗАСАДЕТЕ,
и ГРАДИНАР ГРИЖОВЕН

НАЗНАЧЕТЕ!

Чистота в Родината да грее,
златно жито в нея да зрее.
Народът за това копнее -
в труд, щастие и мир да живее!

Левски е КОСМИЧЕСКА РЕАЛНОСТ
с висша БОЖЕСТВЕНА УНИКАЛНОСТ!

www.kvantov-prehod.org

Проектант на
символа на вестника
художник-хералдик
Христо Танев

Основател: акад. Атанас Панчев

Главен редактор:
Петър Петров

Редакционен колектив:
Желяз Христов
Лиана Фероли

Автор на главата
на вестника: Галина Фероли

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии и материали хонорари не се изплащат.

Адрес на редакцията:
1172 София
жк „Дианабад“
ул. „Никола Габровски“ №1
Хотел „Диана-1“, ет. 6, ап. 62

Тел.: 0893/ 83 84 97;
0887/08 19 59
e-mail: kvantov_prehod@dir.bg
ISSN 1312-7063

Издателска къща
„Новата цивилизация“
ЕООД, София

Уникредит Булбанк
IBAN:
BG04UNCR96601031647309
BIC KOD: UNCRBGSF

Отдел Разпространение
и абонамент: 0888 69 33 59
Атанас Ралчев Панчев
(за пощенски услуги)

Целеустремено и безметежно идва преливната вълна на Божествената Любов

Любовта е самото движение на Божествената Същност, честотата, на която трепти Всемира

Божествената Любов – еталон за всяка друга любов

„Влечението на телата поражда страст, влечението на умовете поражда уважение, влечението на душите поражда приятелство, а сливането на тези влечения поражда Любовта.“ (Индийска мъдрост)

„Любовта не е нещо, което искате да чувствате, то е нещо, което чувствате, без да искате.“ (Руми)

Любовта не ви дава нищо освен себе си и не черпи от никого, освен от себе си. Любовта не обсебва, но и не иска да я обсебват, защото на Любовта ѝ стига Любовта. (Джубран Халил Джубран)

С ега на всички нива тече една голяма и перманентна промяна. Досега хората са се плашили от нейните резултати, но вече започват все повече да разбират нейната закономерна целесъобразност и да приветстват нейните постепенно разгръщащи се перспективи, единствено чрез които се стига до преобразуването и трансформирането на света към по-добро. Все повече хора стигат до разбирането, че промяната е определящата характеристика на Вселената. Осъзнават, че разрушението и смъртта, които са неизменна част от живота, водят към безсмъртие. Че изпитанията, загубите и страданията придават нови и неподозирани сладости в живота и водят до такива дълбоки преобразувания в душите, каквито не биха станали в спокойни дни. Че те носят и опрощение, помирение, надмгване на егоизма, на омразата, вслушване в гласа на съвестта, водят до смирение, умиротворение, задълбочаване на състраданието и справедливостта. До нови съзидания и израствания на душите. И в основата на цялата тази грандиозно отприщана от 2012 г. промяна стои Любовта като вселенски, но и като общочовешки принцип.

Целеустремено и безметежно идва преливната вълна на Божествената Любов. И все повече се изпълва времето с нейната огнена същност да преустрои, препореди всичко по пътя си. Да повлече наносите, затлачванията, да прочисти „реката“ на живота. Да разруши всички диги, които са препречвали устрема на нейния поток. Но бреговете, които са били нейната обратна страна, нейният коректив, макар и да претърпват някаква промяна, все пак ще си останат на първо време като предизвикателство, провокация за развитие. Но когато си свършат своята мисия, да укротят, да смиряват, да стабилизират, баланси-

рат, реката и бреговете на живота ще станат Едно, така както в духовния свят всичко е Едно. Чрез такава съединяване на частиците с техния Източник се извършва и земната трансформация, нейният модел следва небесния („Каквото е горе, това е и долу.“)

Тъмнината също ще се трансформира в Светлина чрез Божествената Любов, ни припомня Учителя Бейнса Дуно. Това ще стане, като първо се овладее материята и всичко свързано с нея (храната, пола, съня и др.), след това като се преосмисли вярата, после се трансформира умът (сега се отключва това ниво) и накрая, като се изчисти и освободи душата. И оттам нататък всичко ще се разрешава на ниво съзнание.

Любовта създава и поддържа живота. Тя е първичната енергия и неговата сила, която обезпечава метаболитните и клетъчните процеси, която внася ред в законите на Вселената. Нейните физически и чисто духовни проявления са взаимосвързани.

Любовта винаги е една и съща, колкото и нюанси да откриваме в нея. Само отношението ни към нея е различно и то се определя от нашето ниво на съзнание. А достигайки до върха на нейното проявление - безусловната любов - човекът стига и до пълната трансформация в живота си. Тази нейна най-висша форма е даване, освобождение, служение, себеприщане. И най-краткият път към Бога. А на този, който се раздава напълно, също му се дава много любов. Чрез този енергиен обмен човешкият дух най-много израства.

Любовта, според езотеричната наука, е в тясна връзка и с познанието, с мъдростта. Но най-висшето интуитивно познание се дава на човека, когато развие онази Любов към всички същества и не прави разлика между тях и себе си, според Р. Щайнер. Когато се е разлял в цялото духовно обкръжение, станал е едно цяло с него. Изразът „Интуиция“, означаващ „намирам се, стоя в Бога“, най-точно изразява това състояние.

Любовта е в пряка зависимост и с най-висшата интелигентност на Вселената, която се простира от по-малко от най-малкото до по-голямо от най-голямото. Човекът с възможностите на съзнанието си, с неговите мисли и думи също се проектира във Вселената, и то в пропорции, несравними с физическото му тяло. С тях той оказва голяма роля за еволюционното развитие на света. И ако човекът осъзнаваше напълно, че е част от универсалното вселенско

Свръхсъзнание (Бог), трябваше вече да е развил неимоверно голяма отговорност за това, което прави, мисли, чувства и говори.

Еросът (Любовта) е бил роден в ума на Господ заедно със Словото Му, заедно с Диханието Му (частица от което е заложена и в човека) като универсална квинтесенциална сила на Божественото животворене - като мотивация за създаването на света и одухотворяването на материята.

Любовта е основата, единството на всичко, творческият принцип на битието и Всемирът трепти на нейната честота. Всяко движение е движение на Любовта. Слънцето, Земята, целият Космос, приливите и отливите... - всичко се движи по закона на Любовта, т.е. разумно, според Учителя на Любовта – Бейнса Дуно. Движението показва, че има Живот, че някой мисли заради нас, а животът показва, че има Любов. Нейната велика мощна сила управлява всеки и всичко. Тя е Великата реалност - Божественото в света, самото движение на Божествената Същност, преливащо все в нови ритми, звуци, цветове, като в един безконечен танц на Светлината.

Лиана Фероли

застраховки
осигуряване
финансови
консултации

ВАШАТА СИГУРНОСТ Е НАШЕ ЗАДЪЛЖЕНИЕ!

www.vdi-broker.com

- имуществени застраховки
- застраховки „Живот“
- застраховки финансови рискове
- лични застраховки
- селскостопански застраховки
- автомобилни застраховки
- застраховки на отговорности
- финансови консултации

АВТО
ИНСТРУМЕНТИ

НОВО ОТ OMNITEX EOOD МОБИЛНИ, СПЕЦИАЛИЗИРАНИ УСЛУГИ:

ВАДЕНЕ/ЕКСТРАКЦИЯ НА:

- ПОДГРЕВНИ СВЕЩИ
- ЗАПАЛИТЕЛНИ СВЕЩИ
- ДЮЗИ
- ШПИЛКИ И БОЛТОВЕ

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ РЕЗБИ НА:

- СВЕЩИ
- ОБТЕГАТЕЛНИ РОЛКИ
- СИЛОВО ЗАКРЕПВАНЕ
- КАРТЕР

ЕКСПЕРТНИ КОНСУЛТАЦИИ

GSM: 0876 577 576

e-mail: omniteh@gmail.com

АВТОМИВКА

0886/44-33-44
0899/655-77-55

ИК „НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ“ • НОВИ КНИГИ

Книгите могат да бъдат закупени от верига книжарници „Хеликон“, „Сиела“, „Колхида“, „Бард“, „Белканто“, „Нанси“, „Паола“, „Букспойнт“, „Български книжици“, „Нова епоха“, „Елрид“, „Книжарницата“ и „Малкият принц“, както и от книжните борси „Болд“ и „Искър“. Книгите можете да поръчате и в нашия интернет магазин: www.kvantov-prehod.org и да бъдат доставени с куриер на